

[Birthe Hansen]

over på varig hjælp, og vi er også positive over for den del af forslaget, som eventuelt kræver en ændring af lov om individuel boligstøtte, således at også enlige forsørgere får bedre økonomisk mulighed for at bo i det nyere udlejningsbyggeri, hvis det er det, de ønsker. For os er nyere udlejningsbyggeri i sig selv ikke en kvalitet.

Mere usikre er vi på reglerne om samlivsfastsættelse og retningslinjer for tvivlsager samt daginstitutionsforpligtelse til at passe syge børn. Her havde vi gerne i stedet set et forslag om forældres ret til orlov med dagpenge i forbindelse med et barns sygdom eller et barn indlagt på sygehus finansieret på samme måde som barselorlov, et forslag, som vi tidligere har fremsat, men desværre ikke kunnet få flertal for. Måske kan vi tage det med ind i udvalgsarbejdet.

Som sagt er vi positive over for nogle dele af forslaget, og de andre ting vil vi se nærmere på under udvalgsarbejdet.

Aase Olesen (RV):

Jeg kan på det radikale venstres vegne ikke give tilsagn om, at vi vil støtte det forslag, der foreligger, med alle dets syv punkter. Jeg vil godt kommentere hvert enkelt punkt.

Det første punkt drejer sig om pligten til at tilbyde enlige forsørgere hjælp efter ni måneder. Det var vores forudsætning i sin tid for at gå ind for den nedsatte hjælp efter ni måneder, at der blev ydet en særlig indsats af socialforvaltningerne. Derfor mener vi, at det skal slås fast i forbindelse med bestemmelserne om kontanthjælp, men at gøre det så firkantet, at det direkte skal være et krav, tror jeg nok vil være en smule for rigoristisk, forstået på den måde, at der jo kan være enlige forsørgere på bistandshjælp, der har brug for noget andet. Det er ikke sikkert, at 100 pct. af dem først og fremmest skal have tilbudt en uddannelse.

Man beskriver i bemærkningerne til forslaget den tilstand, der herskede forud for 1976. Jeg er meget enig med SFs ordfører, når hun siger, at den voldsomme forøgelse af de enlige forsørgeres antal er udtryk for meget store forandringer i samfundet, som ikke nødvendigvis skal imødegås via sociallovgivningen.

Jeg tror, at det er meget rigtigt, at vi skal interessere os for børnenes forhold, for i det omfang vi udelukkende hægter hjælp og støtte på forsørgerbegrebet og på den enlige, må man være klar over, at man for det første diskriminerer andre, som er i samme situation, og som kunne have samme behov for hjælp. Lavtlønsfamilier, hvor der er to forsørgere, har meget ofte ikke for gode vilkår med den høje skatteprocent, vi har kørt med i mange år. For det andet: i det omfang man knytter pengene – det er jo penge, der er tale om her – til begrebet enlighed, betyder det, at det bliver sværere at komme ud af enligheden. Jeg sagde ikke »ensomhed« men »enlighed«. Så kommer det simpelt hen til at koste penge, hvis man flytter sammen med nogen.

Det er nogle konsekvenser, man slet ikke har berørt i bemærkningerne. Det er altså ikke så forfærdelig nemt at have noget at have sin gode vilje i, hvis det er konsekvenserne.

Jeg mener altså, at et forslag, der så decideret hægter sig på den voksne, den voksnes situation som enlig forsørger, i høj grad mindsker ligebehandlingen af andre borgere i samfundet, ligesom det øger tendensen til dyneløfteri.

Støtten må altså følge børnene og ikke den voksne. Det er i og for sig det, der har ligget i vores arbejde for at forbedre § 37, stk. 4-hjælpen med børnetillæg, og det er det, der ligger i skattereformens klare prioritering af børnefamilier, herunder især den familie, der kun har én voksen, idet de bevarer de særlige tilskud, de får i dag, ud over den nye børneydelse.

Det er dog noget utrolig banalt noget, man skriver i punkt 3 og 4. Når man i bemærkningerne skriver, at det må være relativt enkelt at udsende et nyt cirkulære med udgangspunkt i, hvad det skal betyde at være »reelt enlig«, må jeg sige, at det må være gået fuldstændig hen over hovedet på socialdemokratiet, at der har siddet en kommission i ti år og forsøgt at klare det problem, og det kunne man ikke. Jeg har på det radikale venstres vegne fremsat forslag om, at vi fik nogle mere ensartede husstandsbegreber indført i lovgivningen. Da var socialdemokraterne ikke hjemme.

Man må nok sige, at det simpelt hen er at springe over, hvor gærdet er lavest, at påstå,